

Beretning 1994

ved formanden for Assurandør-Societetet

adm. dir., cand. oecon. **Bent Knie-Andersen**, Alm. Brand

Bent Knie-Andersen

Efter den økonomiske stagnation, der har været fra slutningen af 1980'erne, er et økonomisk opsving nu på vej i Danmark, ligesom der også kan konstateres fremgangstendenser i en række andre lande i vor økonomikreds. Fremgangen mærkes tydeligst i hjemmemarkeds-erhvervene, der for manges vedkommende har ligget økonomisk underdrejet i de senere år, og det er meget positivt, at der nu kan spores økonomisk optimisme i mange af disse for dansk økonomi væsentlige erhverv. At udviklingen kan ske på basis af et solidt overskud på betalingsbalancens løbende poster er naturligvis en afgørende forudsætning, som det er vigtigt vedvarende at få opfyldt, hvis det danske opsving skal betragtes som samfundsøkonomisk holdbart.

For den finansielle sektors vedkommende er udsigterne også i dag lysere, hvilket naturligvis bl. a. er en konsekvens af tendensen til almindelig økonomisk fremgang. En mere positiv udvikling på dele af ejendomsmarkedet og store kursstigninger på både obligationer og aktier har for 1993 forbedret regnskabsresultaterne væsentligt. Det er dog stadig et tilgrundliggende træk i den finansielle sektor, at virksomhederne har problemer med rentabiliteten i den primære drift. Disse kendsgerninger bliver selvsagt ganske åbenbare, når kursstigningerne ophører, og et lavere renteniveau i øvrigt har nedbragt finansindtægterne.

På forsikringsmarkedet er denne sammenhæng lysende klar. Samlet bliver skadesforsikringssekskabernes regnskabsresultatet for 1993 positivt med et pænt milliardbeløb, men resultatet skyldes årets kursgevinster. Alt i alt har der været tale om en forværret skadesudvikling, og på trods af gennemførte rationali-

seringer og omkostningsbesparelser, om en forringelse af resultatet af den egentlige forsikringsdrift.

Derfor har forsikringsselskaberne da også over en bred front varslet og gennemført præmieforhøjelser. Der skal fortsat skæres i omkostningerne, hvor det er muligt, men den vej kan dog kun betrædes indtil et vist punkt, når selskaberne som moderne servicevirksomheder skal leve op til kundernes berettigede forventninger. Når renteniveauet i løbet af få måneder er blevet reduceret med tre procentpoint, skærper det naturligvis kravet til den øvrige indtjening. Der foregår på forsikringsmarkedet benhård konkurrence — såvel på privat- som på erhvervsforsikringsområdet. Det har ført til at for mange selskaber nok i for lang tid har udsat præmieforhøjelser. Sådan er imidlertid markedsvilkårene. Det har umiddelbart været til kundernes fordel, og det er der ingen, der skal beklage sig over. Til gengæld giver den stærke konkur-

rence mellem forsikringssselskaberne også kunderne den bedst mulige garanti for, at de også i fremtiden kommer til at betale de lavest mulige præmier. For forsikringssselskaberne har udviklingen dog medført at det fremover er bydende nødvendigt, at man løbende justerer præmieniveauet i takt med skadesudviklingen.

Livs- og pensionsforsikringsområdet

På livs- og pensionsforsikringsområdet befinder vi os i en omvæltningstid. Der er i løbet af de seneste år indført et udtalt pluralistisk system med mange livs- og pensionsforsikringssselskaber, arbejdsmarkedspensionselskaber og tværgående pensionskasser, som i fællesskab bærer denne vigtige del af det eksisterende og kommende sociale tryghedssystem. Der er fin tilgang til markedet og også interesse for at spare op til alderdommen hos nye samfundsgrupper, hvilket bl. a. de mange arbejdsmarkedspensionsordninger vidner om.

Men meget er under ændring. Rentefald og massekonverteringer, nye lovregler, ændrede skattebestemmelser, udsigt til øget international konkurrence og i det hele taget en forstærket konkurrencesituation, er altsammen forhold, som livs- og pensionsforsikringsbranchen må tilpasse sig. Vi lever i en historisk lavinflationstid, der som bekendt også har omsat sig til et fald i den nominelle rente. Det medfører, at fremtidens rentegaranti må tilpasses de forventede økonomiske realiteter. At renten falder, resulterer selvsagt i et lavere afkast af pensionsformuen. Det behøver pensionisterne dog i almindelighed ikke at være bekymret over, for de lavere prisstigninger vil sørge for, at realværdien af fremtidens pensionsydelse vil kunne bevares, såfremt man vel og mærke også i fremtiden undgår en inflationær udvikling. Men det er klart, at hele omstillingen til et lavinflationens- og lavrentesamfund kan give nogle

umiddelbare forklarings- og omstillingsproblemer for selskaberne på markedet. Det viser sig også her, at skatteregler nemt kommer ind og skaber forvridninger og urimeligheder, der kan gøre tilpasningen kostbar for en række pensionsopspareere.

De Danske livs- og pensionsforsikringssselskaber bliver ofte kritiseret for, at der for forbrugerne er for ringe gennemsigtighed, og at der er for mange barrierer i form af gebyrer, ændringer i forsikringsvilkår, kollektive medlemskaber i ordninger og andet, der sætter den naturlige konkurrence ud af spillet.

Ingen bør være i tvivl om at Assurandør-Societetet ønsker den bedst mulige gennemsigtighed på denne del af forsikringsmarkedet. Samtidig er det klart, at der er tale om produkter af en ofte meget kompliceret og langsigtet natur. I de senere år er der gjort meget, f. eks. opstilling af fælles forudsætninger for udformning af bonusprognoser, udsendelse af depot- og kontooversigter og i øvrigt et omfattende informerende materiale. For øjeblikket arbejdes der med udvikling af såkaldte regnskabsnøgletal, som på forskellig måde kan belyse forholdene i pensionsinstitutterne. Der findes ikke inden for EU i dag nogen anden pensionssektor, der har gjort så meget for at fremme gennemsigtigheden som den danske forsikringsverden. Og så bør man vel heller ikke undervurdere den danske forbruger, der er veluddannet og velinformeret, og som på en lang række andre områder er i stand til at gennemskue komplekse problemstillinger.

Selve muligheden for at flytte pensionsordninger mellem de enkelte pensionsinstitutter er naturligvis også et led i konkurrencen. Der er imidlertid i individuelle ordninger tale om en ganske kompliceret sag, hvis der ikke skal åbnes op for store spekulationsmuligheder til ensidig ugunst for dem, der ønsker at blive i allerede etablerede ordninger. Disse problemer vil nu blive søgt løst gennem implementering af forslagene i den rapport om genkøbs-

fradrag, som Assurandør-Societetet i samarbejde med pensionskassernes organisationer og Finanstilsynet har udarbejdet. Herefter vil det i høj grad være den frie konkurrence, der kommer til at regulere disse forhold.

For så vidt angår de kollektive ordninger i firmaer eller på bredere dele af arbejdsmarkedet, er der typisk tale om aftaler, der pålægger en obligatorisk deltagelse. Dette muliggør særlig lave administrationsomkostninger, og ordningerne er ofte et led i virksomhedens eller branchens samlede personalepolitik. En flytteren i sådanne ordninger er derfor ikke umiddelbar mulig.

Brancheglidning

Den finansielle sektor har i høj grad i disse år offentlighedens og mediernes opmærksomhed. Det er vi ikke kede af, for det giver også os bedre muligheder for at få vore budskaber ud og skabe forståelse for de ofte komplekse sammenhænge, som er af afgørende betydning for aktiviteten i den finansielle sektor.

Somme tider kan vi dog finde, at der er tale om en helt udtalt proportionsforvrængning i den interesse, medierne vier f. eks. spørgsmålet om ændringer i ejerskabet mellem de finansielle virksomheder. Der er en lang tradition for såkaldte krydsejerskaber. F. eks. er forsikringsselskaber og pensionskasser samlet nogle af de største aktionærer i en lang række pengeinstitutter, ejerandele der i øvrigt er øget gennem en længere årrække. Efter lovændringer for få år siden fik forsikringsselskaber og pengeinstitutter dertil direkte adgang til at have helejede datterselskaber på tværs af brancheskellene, også i relation til realkredit. En tilsvarende adgang er for øjeblikket ved at blive gennemført for realkreditinstitutternes vedkommende.

Alt dette er ikke udtryk for brancheglidning. For at den ene sluger den anden, som det hedder i nutidens kulørte mediesprog. Der er derimod tale om naturlige og fornuftige kapi-

talmæssige disponeringer, som fuldt ud sker under respekt for den fundamentale arbejdsdeling på det finansielle marked. Det er denne arbejdsdeling, som betinger professionalismen i det finansielle system. Den hviler retsligt på de forskellige finansielle love, der igen er forankret i EU direktiver, som i hovedtræk bygger på forsikring på den ene side og kreditinstitutter — i Danmark opdelt i pengeinstitutter og realkreditinstitutter — på den anden side.

Naturligvis er der konkurrence og brancheglidning mellem disse finansielle brancher på grænseområder — eksempelvis helt klart på pensionsopsparingsområdet — og selvfølgelig vil samarbejde, krydsejerskab, produktudvikling og ny teknologi kunne føre til markedstiltag, ændrede distributionsformer og flytning af markedsandele. Distributions- og samarbejdsformer, der ikke var succesfulde i går, kan godt vise sig at blive det i morgen, hvor f. eks. også den teknologiske udvikling kan give mindre og specialiserede selskaber en fordel. Det er umuligt med sikkerhed at sige, hvad udviklingen vil bringe, men de forskellige virksomhedsmodeller vil kunne komme til at vise deres succes eller det modsatte på markedet. Det er således at konkurrencens vilkår er. Der er ikke behov for reguleringer, og alle seriøse ejerinteresser er selvfølgelig velkomne på forsikringsområdet.

Skat

Som bekendt vedtoges en skattereform i 1993. Dette indebar bl. a. gennemførelse af en bruttobeskatning i form af såkaldte øremærkede arbejdsmarkedsbidrag. I modsætning til overvejelserne i Personskatteudvalgets betænkning fra efteråret 1992 omfatter bruttoskatten også pensionsbidragene, og det er pensionsinstitutterne, der skal opkræve denne del af skatten.

Assurandør-Societetet er ikke tilfreds med denne udvikling. Bortset fra de administrati-

ve belastninger, som dermed er pålagt livs- og pensionsforsikringselskaberne, medfører bruttoskatten i sig selv en udhulning af fradragsretten for pensionsopsparing. Der har ellers siden skattereformen i 1985 været en forståelse for, at de skattemæssige vilkår for den private pensionsopsparing skulle fastholdes, således at pensionsopsparerne kunne have tillid til, at vilkårene for pensionsopsparingen hæves op over den politiske konjunktur. Bruttoskatten kan man nok frygte vil blive brugt som et fremtidigt finanspolitisk instrument, og det vil kunne skade den stabilitet i opsparingsvilkårene, som man ellers fra alle sider har lovet at tilsi­kre. Som ordningen er gennemført nu, er det korrekt at pensionsydelse fritages for skatten. Dermed er der ikke sket nogen forringelse af vilkårene for den samlede pensionsopsparing. Men er det også tilfældet 10, 20, 30 eller flere år ud i fremtiden? Det er der nogle, der har svært ved at fæste lid til, og det er jo næppe engang en situation, som dagens politikere har større indflydelse på. Fra Assurandør-Societetets side er det fremdeles ønsket, at bruttoskatten ændres, således at pensionsindbetalinger fritages for beskatning.

Som det vil vides, har konverteringen af realkreditlån fra efteråret 1993 taget et betydeligt omfang. Realkredit­ten regner selv med i 1993 og 1994 at skulle give i alt en million lånetilbud, svarende til omlægning af en låneportefølje på omkring 350 mia. kr., eller ca. halvdelen af alle realkreditobligationer.

Det er godt at renten har kunnet sænkes, og det er fint, at husejerne får en mindre anstrengt økonomi. Det er en væsentlig faktor bag det økonomiske opsving, som er i gang. Det er imidlertid beklageligt, at man fra regeringens side ikke har været villig til at gennemføre sådanne tilpasninger af realrenteafgiften, at man kunne undgå den merbeskatning, som af rent beregningstekniske årsager sker til de meget høje afgiftssatser, som gælder i disse år. Det er, som om man i regeringen er offer

for en total provenuforblændelse, selv om beregninger under såvel den ene som den anden forudsætning viser, at der herved sker en merbeskatning af pensionsafkastet. Selskaber og pensionskasser gør ved deres markedsdispositioner, hvad de kan for at minimere tabet, men det er nedslående, at der ikke har kunnet opnås relevant politisk støtte hertil.

Danmark er stadig det eneste land på EU-kortet, hvor der eksisterer en så tyngende beskatning af pensionsopsparingens afkast, som den realrenteafgiften afstedkommer. Det er næppe holdbart på længere sigt, hvor det indre EU-marked også må forventes at komme til at fungere på denne vigtige del af kapitalmarkedet. Pensionsopsparingen vil fremdeles være af helt central betydning for samfundsøkonomien. Disse års store betalingsbalanceoverskud ændrer ikke herpå, også fordi den meget store udlandsgæld stiller krav om fortsat løbende overskud på betalingsbalancen, ligesom et opsving, der forhåbentlig i længere tid vil forplante sig gennem økonomien, i sig selv udløser tendenser til en svækkelse af betalingsbalancestillingen. Afgørende vil være, at man fastholder stabiliteten i den skattemæssige behandling af pensionsopsparingen, så pensionsopsparerne fortsat kan fæste lid til værdien af de typisk langsigtede opsparingsdispositioner. At den enkelte gennem pensionsopsparing i vidt omfang fraskriver sig dispositionsretten over betydelige formue­værdier taler vel også i sig selv for, at der fortsat skal være et særligt incitament knyttet til opsparingen i denne form.

Lovgivningen

På det internationale felt er der grund til at fremhæve, at EU's tredjegerationsdirektiver på forsikringsområdet er vedtaget i dansk lovgivning og træder i kraft fra midten af året. Dertil kommer så, at de andre nordiske landes og Østrigs forsikringsmarkeder knyttes til

EU-markedet gennem EØS-aftalen, som vil være en realitet, hvadenten de omhandlede lande bliver fuldgyldige medlemmer af EU eller ej. Det er klart en milepæl med hensyn til ensartetgørelsen af det vesteuropæiske forsikringsmarked, der hermed nås. Dette vil næppe med ét slag føre til nogen omkalfatring af konkurrencesituationen, for der er mange andre barrierer for konkurrencen over grænserne end retsreglerne, f. eks. sprog- og kulturforskelle og omkostningshensyn, ligesom der jo endnu på pensionsområdet eksisterer skattemæssige forhindringer, som Europakommissionen dog arbejder på at få ryddet af vejen. Alt i alt er der grund til at antage, at det indre EU-marked for forsikring på sigt vil udløse tendenser til øget konkurrence. I den forbindelse kan vi med tilfredshed konstatere, at forsikringsselskaberne i Danmark står med et præmieniveau, som i en europæisk sammenligning er ganske konkurrencedygtigt.

Herhjemme implementeres EU's direktiver gennem de ændringer i forsikringslovgivningen, som Folketinget netop har vedtaget. Lovændringerne, der også omfatter andet end EU-tilpasning, har været grundigt drøftet mellem repræsentanter for Industri- og Samordningsministeriet og Finanstilsynet på den ene side og Assurandør-Societetet og Arbejdsmarkedspensionsrådet i et tæt samarbejde på den anden side. Der har været tale om udvalgsarbejde og drøftelser på snart sagt alle niveauer, og det er glædeligt at kunne konstatere, at det hele har ført til en meget bred enighed om dette lovgivningskompleks.

Sagen har dog også givet anledning til politiske dønninger vedrørende nogle af placierungsreglerne i den nye lovgivning. Forsikringsselskaberne og pensionskasserne ønsket den eksisterende grænse på 40 % af de forsikringsmæssige hensættelser for placering i såkaldte ikke-guldrandede aktiver (først og fremmest aktier) forhøjet til 50 %, ligesom vi har foreslået en forhøjelse af den nuværende enkeltengagementsgrænse, der for livsfor-

sikringsselskaber og pensionskasser er på 2 % af de forsikringsmæssige hensættelser. Den offentlige debat herom blev temmelig vidtløftig, og diskussionen blev stort set koncentreret om ATP's og LD's placierungsregler, der findes i en helt anden lovgivning.

Jeg vil gerne i al stilfærdighed slå fast, at der intet samfundsomstyrtende eller letsindigt har været i Assurandør-Societetets ønsker. Der har været ønsket en højere grad af tilpasning til EU-reglerne samt en accept af den kendsgerning, at aktieindvestinger formentlig i fremtiden kommer til at spille en vigtigere rolle i den samlede kapitalformidling. Erfaringsmæssigt giver aktier også over tiden et højere afkast end obligationer, så derfor er det fornuftigt, at der gives mulighed for yderligere investering i denne slags papirer. For dem, som tror, at der ikke er usikkerhed omkring afkastet på obligationer, kan man erindre om hele konverteringssituationen i 1993 og 1994, hvor der efter en lovændring kom gang i omlægning af de kontantlån, hvor de underliggende obligationer ellers reelt blev anset som værende uden for konverteringsrisiko.

Der bør stadig være risikospredningsregler, og Assurandør-Societetet har alene foreslået en justering, så muligheden for — inden for EU-reglerne — at investere i større danske virksomheder blev forbedret. Det Assurandør-Societetet har forestillet sig er en modernisering, der i højere grad kunne bringe forholdene i Danmark på niveau med forholdene i andre EU-lande. Det er nødvendigt i dag at tage udgangspunkt i den realitet, at et samfund som det danske er en "lønmodtagerstat", hvor det er en kendsgerning, at en meget stor del af opsparingen præsteres af denne samfundsgruppe. Dette sker i vidt omfang gennem den hastigt voksende pensionsformue på det organiserede marked. Disse midler skal naturligvis investeres under hensyntagen til pensionsopsparenes interesser, men herunder også med henblik på bedst muligt at bidrage til en effektiv udvikling i dansk erhvervs-

liv, der til syvende og sidst skal bære velstanden i samfundet. Det er her de såkaldte fonde kommer ind; og det er her at det er lykkedes at få etableret et pluralistisk system med mange "magtcentre" og ikke-samordnet adfærd. Under forsikringslovgivningen eksisterer der i dag over 80 sådanne "fonde", og så er skadesforsikringselskaberne, der også råder over betydelige aktiver, ikke medtalt. Det er et tilfredsstillende system, der er opbygger, og den virkelighed er man nødt til at forholde sig til.

Det har man så gjort. Da debatten var slut og krudtrøgen lettet, havde regeringspartierne besluttet sig til en forhøjelse på visse vilkår af enkeltengagementsgrænsen til 3 %. 40 procent-grænsen ændredes ikke, men det blev tilkendegivet, at denne kan justeres, såfremt der fremover måtte være grund hertil.

Assurandør-Societetet er tilfreds med resultatet, fordi det trods alt peger i den rigtige retning. Samtidig groede der et nyt udvalgsarbejde ud af situationen. Et såkaldt demokratiudvalg der skal se på, hvordan medlemmerne af kollektive pensionsordninger kan få indflydelse på investeringspolitikken, på reglerne for flytning af pensionsordninger ved jobskifte, nøgletal m. v. — foruden nogle særlige problemer med hensyn til ATP og LD.

Assurandør-Societetet tilsiger en konstruktiv deltagelse i dette udvalgsarbejde. Vore forudsætninger er naturligvis at sikre den enkelte pensionsopsparer den bedst mulige forrentning, og det gælder selvsagt også for deltagere i kollektive arrangementer. Det er en selvfølgelighed, at et sådant udvalgsarbejde bør respektere eksisterende ejendoms- og selskabsretlige realiteter.

På lovgivningsområdet er der enkelte yderligere projekter i gang. således skal regeringens børsudvalg efter det foreliggende afgive betænkning inden længe. Hensigten er, at en børsreform med implementering af bl. a. EU's investeringsservicedirektiv skal være fuldt gennemført inden udgangen af 1995. Det kan

ikke afvises, at reformen kan føre til et brud på Københavns Fondsbørs formelle monopol. Set fra Assurandør-Societetets investorsynspunkt er det ikke så væsentligt, om der eksisterer en eller flere børser. Afgørende for at fastholde værdipapirhandelen i Danmark er det derimod, at markedet både er præget af stærk konkurrence og ligelig adgang til information for alle markedsdeltagere. Høj likviditet, stor gennemsigtighed og lavt omkostningsniveau vil være det udslagsgivende med hensyn til, hvilke handelspladser, der i fremtiden kan tiltrække investorer og udstedere i et internationaliseret marked. Disse kvaliteter sikres bedst gennem effektiv konkurrence. Det vil i den sammenhæng være ønskeligt, at de institutionelle investorer får en direkte adgang til børsen, dels som handelsberettigede og evt. aktionærer, dels som kontoførende i Værdipapircentralen. I det hele taget er det af stor betydning, at der udformes overordnede regler, der sikrer et højt og ensartet niveau for gennemsigtighed, børsetik, investorbeskyttelse og meget andet. Under alle omstændigheder er det nødvendigt at investorerne får indflydelse på udformningen af disse regler.

I 1993 blev der nedsat et konkurrencelovsudvalg, som skal overveje fordele og ulemper ved, at den danske konkurrencelovgivning ændres fra at hvile på et kontrolprincip til som EU's kontrolbestemmelser at bygge på et forbudsprincip. Udvalget skal endvidere udarbejde forslag til en forbudsbaseret lovgivning. Den finansielle sektor i Danmark har fremført, at konkurrencemyndigheden bør føres tilbage til Finanstilsynet, hvor den beroede indtil den gældende konkurrencelov fra 1990. Det er Finanstilsynet, der alligevel indsamler oplysninger vedrørende de finansielle virksomheder og først og fremmest har ekspertisen på dette felt. Om det i øvrigt er forbudsprincippet, der skal være det grundlæggende princip for konkurrencelovgivning, må naturligvis vurderes meget nøje. Skal det ske, bør det i hvert fald ikke være i form af

en kopiering af eksisterende EU-bestemmelser. Subsidiaritetsprincippet må muliggøre en særlig dansk lovgivning tilpasset dansk erhvervslivs specielle struktur.

Afslutning

Afslutningsvis kan det være relevant at komme med nogle bemærkninger om det bidrag til den økonomiske og erhvervsmæssige udvikling, som forsikringserhvervet kan give i de kommende år.

For det første håber Assurandør-Societetet på almindelig fremgang for den hidtidige virksomhed på et sundt driftsøkonomisk grundlag. En påkrævet økonomisk ekspansion i samfundet vil i sig selv bidrage hertil. Yderligere er det i den henseende nødvendigt at få rimelige basisvilkår, herunder også skatteregler, og i det hele taget undgå diskriminering i forhold til forsikringsselskaber fra udlandet og andre finansielle institutioner. I den forbindelse bør der atter peges på den lønsumsafgift, der fungerer som en særbeskatning af de finansielle virksomheder, idet disse betaler en afgift på 8,55 % af de udbetalte lønninger. Den afgift er direkte beskæftigelsesfjendsk. Yderligere bør peges på stempelafgiften for livsforsikringspolicer, som forsikringserhvervet tidligere har fået lovninng på ophævelse af. Stempelafgiften er direkte konkurrenceforvridende, og i dette tilfælde er der ydermere kun tale om et ganske beskedent provenu til statskassen.

For det andet vil vi skam også i Assurandør-Societetet interessere os for system- og strukturændringer til sikring af samfundsøkonomiens fornyelse. I dag er det jo ikke længere nationaliseringer, der er på programmet. Nu

er det udliciteringer, privatiseringer, samarbejde mellem offentlige og private virksomheder etc., der er på tapetet. Det er klart, at dele af forsikringsvirksomheden ligger tæt op mod den offentlige sektor, og man kan ikke afvise at forsikringserhvervet som led i en privatiseringsproces kunne optage opgaveløsninger fra den offentlige sektor. I Assurandør-Societetets regi har vi nedsat et udvalg af eksperter, der skal prøve at belyse privatiseringsmulighederne set i relation til den danske offentlige sektor. De er ved at udarbejde en redegørelse herom, som senere vil blive offentliggjort.

Om der så på forskellige områder kan etableres private forsikringsløsninger til aflastning af de offentlige, til udbygning af aldersforsørgelsen eller i andre sammenhænge, det vil Assurandør-Societetets enkelte medlemmer naturligvis selv skulle vurdere. En række betingelser skal dog helt elementært være opfyldt for, at et privat forsikringssystem kan fungere. Det vil være nødvendigt, at dispositioner fra ellers lukkede systemer kommer ud på markedet, og det er en bydende nødvendighed, at der kan skabes en rentabel forretning.

Dette kan givetvis ikke lade sig gøre på alle områder, men nok på udvalgte felter, og Assurandør-Societetet bidrager gerne til nøjere vurdering heraf. I regeringens overvejelser om samspillet mellem det offentlige og de private virksomheder bør forsikringserhvervet indgå som et vigtigt led.

Forsikringserhvervet i Danmark påtager sig gerne en væsentlig rolle i den økonomiske og erhvervsmæssige udvikling fremover, ikke alene til glæde for forsikringstagerne og forsikringsselskaberne, men også for det danske samfund.